

[Merethe Due Jensen]

struktur og funktion svarer bedst til barnets behov for tryghed og mulighed for udvikling. Både familien og samfundet vil i almindelighed være tjent med, at små børn har så meget kontakt med forældrene som muligt; derimod vil socialt samvær med andre børn og voksne virke positivt og stimulerende på større børns udvikling.

Der er desværre et stigende behov for at anbringe børn uden for hjemmet, og denne udvikling siger noget om, at familien er i en alvorlig krise. Men selv om der via sociallovgivningen skabes bedre vilkår for familierne, vil der altid være forhold, som kan gøre det nødvendigt at anbringe børn uden for hjemmet. Årsagerne kan være vidt forskellige. Ophold på en døgninstitution kan i visse tilfælde være den eneste realistiske mulighed, selv om resultatet af behandlingen ofte viser sig at være begrænset. Dette hænger bl.a. sammen med, at det er svært at skabe et almindeligt familiemønster. Anbringelse i familiepleje er derfor langt at foretrække, når som helst det kan lade sig gøre. Dog må plejeforældrenes forhold undersøges grundigt. Inden plejetilladelsen gives, må det sikres bedst muligt, at familiens interne forhold og samliv er stabilt.

Ved anbringelse uden for hjemmet kan man ikke se isoleret på, hvad der er godt for barnet, og hvad der er godt for forældrene. Der må arbejdes for det bedst mulige forhold til de biologiske forældre, og sigtet må altid være, at barnet igen skal hjem til dem, dér, hvor det ikke strider mod barnets tarv. De ressourcer, børns ophold uden for hjemmet kræver, kan i visse tilfælde med fordel bruges på et tidligere tidspunkt i forløbet i form af støtte og rådgivning til familien for at undgå en udvikling af de aktuelle problemer.

Jeg vil også fremhæve ministerens tanker vedrørende førtidspension, hvor der med rette sættes spørgsmålstejn ved, om man gør disse mennesker en tjeneste ved at tildele dem førtidspension, da man må gå ud fra, at en stor del af dem kunne klare et deltidsarbejde på arbejdsmarkedet, men er afskåret fra dette. Mange afholder sig fra ethvert initiativ til indtjening, på grund af at ydelsen derved nedsættes. Det virker negativt på ethvert initiativ fra pensionsmodtageren til at tage ansvar for sig selv. For at fremme revalidering frem for førtidspension skal den besluttende myndighed bære

samme andel af udgifterne ved begge ydelser. De nuværende regler frister let kommunerne til at vælge førtidspensionen, hvor revalideringen havde været at foretrække.

En af de ting, jeg savner i redegørelsen, er en vurdering af det sociale ankesystem. Som et led i den nytænkning, som ministeren giver udtryk for, kunne man overveje i forbindelse med det sociale ankesystem at sikre, at brugerne fik hjælp af en uvildig instans til udformning af klager. Dette ville styrke tilliden til systemet og give større tryghed for den enkelte bruger.

Man kan indvende, at denne ændring kræver for mange ressourcer. Men utilfredshed, utryghed og aggression og mange forgæves henvendelser i en usikker ventetid, der ofte giver brugeren en følelse af afmagt, kræver også utrolig mange ressourcer, og det giver i mange tilfælde alligevel ikke en positiv udgang på problemerne. Åbenhed, tillid og hjælpsomhed bør være grundholdningen i et ankesystem, som jo netop skal varetage den enkelte brugers tarv.

Vedrørende de ældre peger ministeren i sin redegørelse på, at valgfrihed og medbestemmelse er målsætningen i alle livets faser. Vi hilser med glæde, at der skabes mulighed for at blive i eget hjem og frihed til at vælge det med den nødvendige døgn- eller hjemmehjælp.

I redegørelsen omtaler ministeren også flygtningenes situation, som er forfærdelig. Børnene i flygtningefamilier er særlig udsat i vort samfund. Mobning og sprog skaber store barrierer.

Ministeren peger på, at mange danskere mangler elementær viden om flygtningeforhold. Det er vigtigt, at vi i vor oplysning ikke fokuserer på det negative, men på det positive. Mange i befolkningen er blevet usikre over for fremmede. Det skyldes den manglende information. Derfor er det ulykkeligt, at den har været så mangelfuld. Man kan jo vende det om og sige, at en fremmed er en ven, du ikke har mødt.

Til slut vil jeg sige, at det glæder mig meget, at ministeren i sin redegørelse giver udtryk for vigtigheden af at sætte mennesket i centrum. Det må være denne regerings mål.

Jørgen Tved (FK):

I den tid, jeg har været medlem af Folketinget, har jeg oplevet, at der i hvert fald er nogle områder, hvor man skal være meget nøjsom.